

Moje obec – moje město – můj kraj za 100 let

Vlasta Novotná utrpěla v dětství úraz zad. Přes veškerou léčbu jí záda neustále bolela. Kamarádka její maminky jí doporučila jít za bylinářkou, třeba jí pomůže.

Vydala se tedy za ní, zaklepala, pozdravila a pověděla, co jí trápí. Léčitelka ihned pochopila o co jde a začala hledat kouzelný nápoj pro uzdravení zad. Jelikož jej nemohla najít, musela uvařit nový. Během vaření přidávala různé bylinky: křivočár, mátu, žluťonoh, vodu, pepř a sůl. Lektvar pořádně zamíchala, podala ho Vlastě v hrníčku a řekla jí, kdy a kolik toho má vypít. Vlasta poslechla a pospíchala domů. Hned poté, co přišla domů, vzpomněla si, že jí paní bylinářka radila, aby si šla sednout na klidné a oblíbené místo. Vzpomněla si, že nejraději sedává u kostela na prvním schodku. Vyrazila tam, klidně usedla a za příjemného slunečního odpoledne se napila lektvaru. Cítila, jak se v ní probouzí teplo a jak se jí ulevují záda a přitom pomalu usínala...

Za chvíli si uvědomila, že sedí u jiné zdi než původně. Velikou zeď musela obejít úplně celou, aby zjistila, kde je. Byla ve své vesnici, jen jí připadalo, že je vše jiné. Rozhodla se, že vyrazí domů. Najednou zahlédla dětské hřiště, zdvihla obočí a nemohla se vynadávat, jaké jsou tam změny – bouda s lasery místo kolotoče, síťovaný váh místo houpačky a místo tenisového kurtu byl bazén s tobogány a skokánky. Už si byla jistá, že se jí to vše musí jenom zdát a pokračovala dál. Za chvíli se dostala na ulici Dlážděnou, kde přibyly dva pruhy a nové předělané moderní domy. Bydleli tam lidé, které neznala. Divila se a raději mlčela a rozhlížela se po okolí. Najednou spatřila dům bez oken. Bylo jí to divné, a proto přistoupila blíže, ale stále se jí to nezdálo. Přistoupila ještě blíže a uviděla ve stěně malinké dírký. Chvíli u obří budovy stála a přemýšlela, co to může být. Pak si uvědomila, že stěny domy zakrývají žaluzie stejné barvy. Vše bylo velice moderní a zvláštní...

V dále cesty vyukovala budova velická jako dva panelaky vedle sebe. Sídliła s Hassmaňákem. Hassmaňák je malý kopec, kde v zimě děti sáňkovaly a v létě opekaly špekačky. Paní Vlasta kráčela kolem budovy a najednou uviděla obrovský nápis – *Olympie*. Divila se, jak je možné, že je *Olympie* v Zaječci, vždyť přece vždycky byla v Brně v Modřičích. Začala smutnit, že nic není jako předtím. Ani jí nelákalo se dovnitř podívat, přestože ráda nakupuje.

Vzdychla, smutně pokračovala v cestě a přála si, aby jí potkalo něco hezkého. Při cestě se dívala na šedý chodník se stezkou pro cyklisty. Čekala, až někdo projede na kole. Stále nikdo. Z ničeho

nic jí před nosem proběhl, nebo spíše se svezl cizí pán. Nebyl na kole. Nikdo nejezdil, ani nechodil, všichni měli své vozítko, které se vznášelo. Ano, vznášelo se a nemělo žádná kola. Vyzařovalo modrá světla, jež bodala do očí. Procházela se jen tak bez cíle. Přišla ke křižovatce, kde ji potkało alespoň malinké štěstí. Socha sv. Jana Nepomuckého. Ten tam stojí už od 19. století. Byla krásně upravená a podobná jako za jejího mládí. Tahle socha je v Zaječí velmi důležitá. Připomíná nám krásnou a někdy i děsivou minulost.

S velkou zvědavostí šla Vlasta navštívit svůj bytový dům. Cesta k němu byla až moc dlouhá. Na chvíli se musela pozastavit a sednout si na trávu, která byla velmi vzácná. Plná energie pokračovala dál v cestě. Byla zklamaná, že dům nemůže najít. Na jeho místě totiž stál pětihvězdičkový hotel. Začala plakat a vzpomínat na dobu strávenou ve svém oblíbeném domě. Bloudila cestou necestou...najejou se ocitla u fotbalového hřiště. Doufala, že uvidí chlapce a dívky, jak hrají fotbal. Místo hřiště tam stál sklad na vybité baterie. Rozhodla se ještě zajít do rodinného vinohradu. Kráčela s obavami, co jí tam potká. Navzdory obavám se vinné révy stále zelenaly na sluníčku pod dohledem starodávné Pálavy. Místo vinohradu spíše čekala nějakou betonovou hrůzu. Opak byl pravdou. Ve vinohradě zahlédla dvě postavy. Zašla k nim na kus řeči. Představili se. Zjistila, že mají stejné příjmení jako ona. Díky tomu bylo její cestování Zaječím příjemnější. Jan a Karlička jí sdělili, že je baví žít jako kdysi. Za chvíli se rozloučili a Vlasta se vydala zpět ke kostelu. Sedla si na první schodek a usnula. Zanedlouho se probudila a řekla si: „Jejda, jak jsem tu dlouho mohla spát?“ a šla klidně domů.

Častokrát si vzpomněla na ten zvláštní sen. Když byla babička, do rodiny se jí narodila první vnoučata. Byla to dvojčata: Jan a Karlička. V tu chvíli se jí oživil dávný sen, o kterém se už nedozví, jestli byl pravdou, nebo jenom snem.